

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniae, 1657

§. 242. Dicens, neque tu times Deum. v. 40.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45549

ratione vteris, sed ea pessime vteris, contra rationem, quia ideo aggredi aliquem, quod in iis sit, est esse malum, quia alius bonus est.

Domine nescio quid de hoc furcifero dicam. Certe ille dignum ostendit esse, qui de terra viventium abraderetur & poneretur cum blasphemis, praesertim, cum, quantum in eo fuit, alterum latronem conatus fuerit incitare, simulando se in eius favorem loqui, dum ait, saluum fac te, & nos. plus de hoc homine, quid dicam, nescio, interea miror ego potius, Domini mei incomprehensibilem patientiam in omnibus tormentis & ludibrijs; sapientiam in verbis, bonitatem in manifeste & peruerse aduersantes, virtutes omnes, naturae caprum.

§. 241. Respondens autem alter increpabat eum. v. 40.

Providit caelestis Pater, ut, dum vnus pendentium in cruce blasphemaret omnium indignissime Dominum N exciraretur (spiritus alterius latronis & tacentem ad omnia Dominum defensare inciperet, & tacentibus ceteris omnibus qui circumstabat, iste quasi ex Cathedra vel suggestu capit fieri Aduocatus & Procurator Christi. Sed vnde huic latroni tanta bonitas, ut qui in homines erat grassatus, cum liber erat, nunc victus & morti propinquus incipiat contraria studia & tam repugnantia priori suo instituto? Credo quod lumen naturae sequens, vidit in Christo illam admirandam taciturnitatis gratiam, & contra furiosum modum agendi Iudaeorum, & sic dispositus fuit ad ulteriorem illuminationem & rectitudinem voluntatis, & confessionem oris.

Domine, quando non facio recte, obsecro permitte me in admonitionis tribulationes incidere, ut contigit huic latroni defensori Christi, & in his ipsis lumen bonae mentis sequendo ad tuam gratiam ampliorem me disponere. nunquam oppresso insultare, magis autem defendere, si utiliter possit id fieri, & sic te Dominum in tuorum vni te colligere, solari, vestire, potare.

§. 242. Dicens, neque tu times Deum. v. 40.

Hoc exordium mihi videtur indicare, hunc hominem iam apud se de Christi Domini perspecta innocentia cogitasse, atque Iudaeos in animo suo tanquam impio & timoris divini oblitos damnaasse; vnde eidem sententiae socium latronem sese iam implicare subindicat, exprobrans ei quasi diceret: istos Iudaeos utpote sanos, liberos & petulantes potui tolerare, quod maledicebant, quia multum habent temporis ad poenitentiam, vel saltem videntur habere; te vero, qui iam stas in limine mortis & vitae,

X

galia

taliam facere non est ferendum. Pudeat te, vel nunc non timere Deum, datus sentis eius manum,

EN vera fraternitas, vera caritas & zelus animarum, quo, quis quaerit salutem alterius; fratres erant ambo, saltem latrocinio, & in malis, desinit hic esse socius in malo, & alterum allicit, ut ambo sint socij in bono, ambo sancti, ambo fratres in timore Domini, ut sint pietatis cultores ambo, qui socij malitiæ fuerunt. Querit hic ut sint iustitiæ filij, qui erant antea diaboli. Operam dat, ut sint filij Dei, qui erant ambo socij damnationis, studet hic ut fiant ambo salutis æternæ participes, & ideo hortatur alterum, ut agnoscat Deum & reuereatur per verba. *Neque tu times Deum?* Considera Christiane miles, quomodo hic fidem astruat ex initio sapientiæ, timore Domini.

§. 243. *Qui in eadem damnatione es? v. 40.*

Scilicet mortis per sententiam Pontij Pilati Præsidis irrevocabilem & quidem morti iam proximus, qui iam Dei digitum sentis, & alijs liceat, malitia & corde perverso esse quando valent, & in delictis sunt, in cruce impium esse, excedit omnem modum humanum. Cum potestatem ille habeat & corpus & animam tuam perdendi in gehennam ignis. Itaque rogo te, si frater esse porro vis, respice; agnosce Deum tuum tibi præteritum, iam pro te patientem & moriturum, pete gratiam eius, pete veniam mecum peccatorum tuorum, dum vivit ille adhuc in tormentis, dum operatur sanguis eius & tu vivis ne facti pœniteat. Dum mortuus fueris, inter tempus nascendi & tempus moriendi medium est tempus acquitendi gratiam Dei, & tempus perdendi. Istum terminum si transferis, præoccupatus morte spatium pœnitentiæ invenire non poteris. His & similibus pijs admonitionibus & argumentis conabatur latro bonus fratris animam lucrari, nobis in exemplum illustre, ut quando rationabiliter possumus, nullum non lapidem moneamus ad vnam saltem Christo animam lucrandam.

O Deus qui & mihi representas in mente terribilia illa hominis extrema, & felicitatem æternam sanctorum. An moueor? induratum saepe est cor meum, plus quam Pharaonis, non volo dimittere delectationes meas illicitas, non volo relinquere affectus carnis, vere cum sic constitutus sum: tunc ego sum sicuti iste impœnitens latro. Sed o Deus conuerte me obsecro tunc, & fac ut sim sicuti latro alter, increpem me, & vindictam sumam de me, infligendo ieiunia mihi, disciplinas, ciliciorum asperitates, & similia.